

SKYGGER I STETRIOL

Skyerne gled hen over himlen og dækkede for månen og stjernerne.

Det var ikke en nat, der indbød til at kigge op.

Havde det været det, ville nogen måske have set skyggerne glide hen over Stetriols tage og silhuetterne sidde som gargoiler oven på murene. Nogen ville måske have set den unge mand, der stod på toppen af taget som en vejrhane med ansigtet skjult bag en bleg, hornbesat maske, mens hans mørke kåbe slog i vinden. Men alle kiggede nedad; på bøger og ildsteder, på mad og drikke og bål, og ingen lagde mærke til noget.

Den unge mand rettede sig op og begyndte ubesværet at gå hen ad spåntagets ryg med kåben blafrende bag sig. I den farveløse nat så kåben ud til at være sort, men da han standsede et øjeblik, og lyset fra lamperne flakkede op fra vejene og gårdene under ham og ramte kåbens stof, skinnede det *rødt*.

Overalt omkring ham var livet i Stetriol et andet, end det havde været i evigheder. Byen havde fået en puls igen, og den bankede i takt med hans hjerte og hans trin.

Gaderne under ham forsvandt ud af syne, efterhånden som han smidigt som et dyr bevægede sig hen over tagene på butikker og huse, indtil han fandt det, han ledte efter. Han standsede og lænede sig op ad en skorsten, og så satte han sig på hug. Hans maskes horn glimtede kort i lyset, før de forsvandt i skyggerne sammen med resten af ham.

I gården under ham sad en pige på kanten af et springvand. Hendes lange, lyse, nærmest hvide hår var snoet op i en krone omkring hovedet. Stille og fraværende pjaskede hun med benene i det lave vand, hvor en stor svane drev omkring med fjer så hvide som solbeskinnet sne. Bag den hornede maske gjorde den unge mand store øjne – de var ikke som et menneskes, de havde vandrette pupiller som på en vædder – ved synet af dyret, og han lænede sig fremad i en næsten umulig vinkel, betaget af svanen, der gled yndefuldt hen over vandoverfladen.

Rygterne havde talt sandt.

Ninani var kommet til Stetriol.

Pigens hår og svanens fjer var to søer af blegt, hvidt lys imod gårdens matte grønne og blå farver og skyggenes grå. Pigen sad med en åben bog og læste højt for svanen med sin milde og sødmefulde stemme, men ordene druknede i lyden af de lette skvulp fra vandet omkring hendes ben.

Oppe på taget fangede manden et glimt af bevægelse; en

anden kåbeklædt figur var dukket op på muren på den anden side af gården. Bortset fra snuden på prærieulvemasken var skikkelsen usynlig mod skifertaget. Hyl. Den hundeagtige skikkelse rykkede lidt på sig. På jorden var han ikke til at standse, men han havde aldrig haft det godt med højder.

Hyl, signalerede den første til hilsen.

Fast, signalerede den anden tilbage.

En tredje kåbeklædt skygge sprang frem fra mørket til højre for Hyl med et katteagtigt smil udskåret i masken, der skjulte hendes ansigt. Hendes bevægelser var så glidende, at han ikke engang havde set hende ankomme.

Skygge.

Pigen signalerede et kortfattet *hej*, og så gik hun på hug og fandt fodfæste på taget. Hendes negle glimtede, kurvede og skarpe som katteklør.

Stille som statuer sad de tre oven over gården, hvor pigen og hendes totemdyr befandt sig, mens hun læste videre uvidende om, at de var omringet. Hyl rykkede igen lidt rundt for at finde fodfæste.

Hvad nu? signalerede Skygge med fingrene dansende dovent i luften.

Den unge mand i den hornede maske – *Fast* kaldte de ham – kneb øjnene sammen og signalerede så sin ordre. *Giv besked til Konge*.

Skygge førte fingeren omkring sit hoved som svar. Tegnet for horn var det samme som for krone. De havde gerne villet kalde ham det. *Krone*. Han var trods alt Konges næstkommanderende. Men gestussen gjorde Fast forlegen – hans

loyalitet over for deres leder var absolut, ubøjelig – så han havde valgt Fast i stedet. Som i *trofast* eller *at stå fast*.

Han viftede Skygges drillerier af.

Under dem tav pigen stille for at bladre om på næste side, og bogen gled ud af hænderne på hende. Hun famlede efter den, men den røg ned, ramte hendes knæ og landede i springvandet med et plask.

Svanen baskede forskrækket med vingerne.

”Ups,” hviskede pigen og tog den drivvåde bog op af vandet. Hun holdt fast i det ene hjørne og sukede, mens vandet dryppede fra dens sider. ”Sig det ikke til far.”

Så lagde hun bogen til side, og den ramte kanten af springvandet med et blødt, vådt klask.

Netop da rykkede Hyl på sine fødder for tredje gang – og gled.

En tagsten rev sig løs under hans støvle og smuttede ned fra tagryggen. Hyl greb fat i den nærmeste skorsten, men det var for sent at gribe tagstenen. Den fløj ned mod tagskægget og gården under dem. Fast pressede ryggen mod skorstenen og forberedte sig på braget, men Skygge kastede sig ned i en elegant bue og fangede skiferpladen med sin kloagtige negl, inden den styrtede ned i gården.

Mørtel og småsten raslede ned ad taget og ud over kanten lige så tyst som regn.

De kåbeklædte skikkelser holdt vejret.

Under dem standsede svanen brat op i bassinet.

Pigen kiggede op, men der var kun mørke at se. ”Hvad var det?” spurgte hun sagte. Både hun og svanen strakte

hals. Pigen kneb øjnene sammen, som om hun *næsten* kunne se omridset af en skikkelse, konturerne af en maske.

”Tasha!” råbte en stemme inde fra huset. Det forstyrrede pigens opmærksomhed, som igen rettede sig mod springvandet og huset bag hende.

”Det må have været en fugl,” sagde pigen. ”Eller en mus. Eller vinden.” Hun svingede benene op af vandet og lod fingrene glide igennem den spejlblanke overflade.

”Kom, Ninani,” sagde hun muntert.

Svanen løftede vingerne og baskede med dem et øjeblik, som om den skulle til at lette, før den forduftede i et lysglimt. Da den forsvandt, dukkede et mærke op, sort som blæk imod pigens lyse hud. En svane, der vikled sig om hendes arm fra håndleddet til albuen. Herefter traskede pigen indenfor og efterlod sig et kølvand af fugtige fodspor.

Tasha. Så det var hendes navn.

I samme øjeblik hun var væk, rettede den katteagtige Skygge sig ud og trak sig op at stå på taget. Hendes normalt grønne øjne var sorte – pupillerne havde udvidet sig eksplosivt i det svage lys – og de sendte et knivskarpt blik mod Hyl. Hun så ud, som om hun overvejede at kyle tagstenen i hovedet på ham.

”Idiot,” hvædede hun højt.

”Det er ikke os alle, der er skabt til at klatre på bygninger,” snerrede han tilbage.

”Så er det godt,” beordrede Fast med sin lave og ligevægtige stemme. Hyl og Skygge trak begge vejret dybt ind, som

om de skulle til at fortsætte, da Fasts hånd skød advarende i vejret.

Der var en lyd som af bare fødder sjoskende over sten.

Et øjeblik senere kom Tasha hastende tilbage i gården for at hente bogen, som hun havde efterladt på kanten af springvandet. Halvvejs derhenne blev hendes ene fod fanget under en måtte, og hun snublede næsten, inden hun genvandt kontrollen og samlede den gennemblødte bog op. Hun trykkede den sammen for at presse det sidste vand ud af den og vendte sig så igen mod huset.

Og så standsede hun.

Hun tøvede og kastede et blik op mod tagene og nattehimlen.

”Tasha!” råbte stemmen igen.

Og så var pigen igen forsvundet indenfor.

Da gården havde været stille et godt stykke tid, lavede Fast et tegn med den ene hånd – en lydløs ordre til tilbagetrækning. Skygge stillede tagstenen op ad den nærmeste skorsten, og så forsvandt hun og Hyl i mørket. Han fulgte dem med sine skarpe, gyldne vædderøjne og vendte så igen blikket ned mod gården, hvor de fugtige fodspor allerede var begyndt at tørre.

Tasha.

Nu vidste de, hvor hun var.

Hvor *Ninani* var.

Og de ville komme tilbage.

Så listede Fast væk og forsvandt i mørket.

ØJNE I MØRKET

Fakkelskæret fik deres skygger til at danse.

De vandrede igennem tunnelerne under jordoverfladen og kastede et optog af uhyggelige udstrakte og flakkende silhuetter op på klippevæggene. Conor forsøgte at fokusere på menneskene og ikke deres monstrøse skygger, men han kunne ikke forhindre blikket i at vandre op ad væggene, hvor de forvrængede udgaver af dem selv svævede. Meilin, Takoda og Xanthe var ikke andet end ranglede figurer. Briggans skygge var lav, lutter ører og hale.

Men det var Kovos, der foruroligede ham mest.

Gorillaens skygge rejste sig truende, højt over de andre, med blottede tænder. I det ubehagelige, urolige lys virkede det næsten, som om Conor kunne se de røde øjne glimte i Kovos fordrejede skyggeansigt.

Conor sank en klump og lukkede øjnene i et forsøg på at adskille virkeligheden fra, hvad der bare var et resultat af træthed og febevildelse. Det blev mere og mere sløret for

ham. Grænserne imellem de to verdener var ikke tydelige, og hvis ikke han fokuserede, kunne mareridtene så nemt som ingenting smutte ud af hans drømme og ind i de mørke tunneler omkring dem.

”Er du sikker på, du ved, hvor vi er på vej hen?” spurgte Meilin – den *virkelige* Meilin, ikke skyggen, men hende, der var lavet af kød og blod og ubøjelig beslutsomhed – længere fremme i tunnelen. Hun holdt fast i faklen og vendte skæret væk fra de lyserøde øjne, der tilhørte den anden pige, hende, der førte gruppen igennem den underjordiske labyrint.

”Ja, det er jeg,” sagde Xanthe.

”Hvordan kan du være sikker?” mumlede Meilin. ”Alting ser ens ud ...”

”Måske for dig,” sagde Xanthe og lod en sart hånd løbe hen over klippevæggen.

Men for Conor så det hele også ens ud. Nu og da kunne han mærke jorden under dem skråne en lille smule nedad, eller at luften blev marginalt varmere eller koldere, eller han fornemmede en underlig luftstrøm, der mindede ham om en sovende kæmpes ånde. Men bortset fra det så Sadres virvar af tunneler ens ud. En endeløs gentagelse af huler og grotter og gange. Han havde det, som om de gik i ring. I *spiraler*.

Hvordan kunne Xanthe på nogen mulig måde vide, hvor de gik hen? Men det lod det alligevel til, at hun gjorde.

De nåede frem til en slags korsvej i tunnelen. De tre stier, én ligeud og én til hver side, så identiske ud. Xanthe løftede en hånd for at få dem til at standse, mens hun alene

fortsatte fremad mod krydsets midte. Hun justerede lidt på oppakningen på skulderen. Så knælede hun og lagde hænderne fladt ned imod klippegulvet med lukkede øjne. Conor vidste ikke, om hun lyttede eller mærkede eller lugtede, eller om hun brugte en sans, som han slet ikke havde. Men da hun et par sekunder senere åbnede øjnene igen og rejste sig op, pegede hun ned ad tunnelen til venstre.

”Denne vej,” sagde hun og fortsatte uden overhovedet at se sig tilbage.

Kovo og Meilin udstødte begge en skeptisk lyd, et sted imellem et suk og et grynt, og kiggede dystert på hinanden. Takoda lo, og selv Conor trak på smilebåndet. Det var ikke første gang, de to havde opført sig på samme måde. Det kunne godt være, at Meilin havde påkaldt pandaen Jhi, sindbilledet på indre ro, men når det skulle være, kunne hun blive lige så stædig som gorillaen.

Meilin marcherede efter Xanthe, og Takoda og Kovo fulgte efter hende.

Nu, da han stod stille, følte Conor sig dvask i kroppen. Det var, som om den ikke adlød ham, og han kæmpede med at sætte den i bevægelse igen. Da de andre var gået ind i tunnelen, og han stadig stod tilbage, skubbede Briggan hans lår fremad med snuden. Det var kun en lille gestus, men det var nok til at få hans ben i gang.

”Tak,” hviskede han træt og kørte en hånd over ulvens nakkeskind. Briggan lænede sig ind mod hans ben. Ikke så hårdt, at han kom ud af balance, men bare nok til at vise Conor, at han også kunne støtte sig til ham.

”Det er ikke magi,” sagde Xanthe, da Conor indhentede de andre.

”Men hvordan gør du det så?” spurgte Meilin. ”Hvordan ved du, hvilken vej vi skal gå?”

”Jeg lytter til grotterne,” svarede Xanthe, som om det forklarede det hele.

”Kan du lære mig det?” fortsatte Meilin, og Conor spekulerede på, om hun mon insisterede sådan, fordi hun ikke troede på, at Xanthe i virkeligheden vidste, hvor de var på vej hen, eller om det var, fordi Meilin simpelthen ikke brød sig om at være afhængig af andre. Det var nok lidt af begge dele.

Xanthe bed sig i læben. ”Jeg tror ikke, jeg kan lære dig det,” sagde hun. ”Jeg kan, fordi jeg altid har kunnet det. Og jeg har altid kunnet det, fordi det har været *nødvendigt*, at jeg kunne det.”

Meilin rynkede panden. ”Jamen det er da både mystisk og ikke særlig hjælpsomt.”

”Beklager.”

Takoda havde været i gang med at lære Kovo at signalere et *spørgsmål* i stedet for et *udsagn*, uden held vel at mærke, men nu kiggede han op. ”Vil det sige, at alle hernede ved, hvordan de finder vej?”

”Ikke alle,” sagde Xanthe og trådte hen over et lavt klippestykke, mens hun holdt et par stykker mosbeklædt reb til side, så de andre kunne komme igennem. ”Når børnene i Sadre er – var – store nok til at gå, fulgte vores mødre og fædre os ud til et sted i tunnelerne, et sted tæt på vores hjem, og efterlod os der.”

Meilin udstødte et afsnubbet gisp. ”Det er forfærdeligt.”

Xanthe trak på skuldrene. ”Det var ikke langt væk, og næsten alle børnene fandt tilbage.”

Næsten alle, tænkte Conor for sig selv. Og hvad med dem, der ikke fandt tilbage? Han havde set dyr i naturen, der forlod nogle af deres unger og brugte deres tid og energi på dem, der var stærke nok til at overleve.

”Året efter,” fortsatte Xanthe, mens hun kantede sig forbi et stykke, hvor klippevæggen var smuldret, ”førte forældrene så deres børn længere væk, et sted med et par sving og blindgyder, men stadig uden alt for mange farer, og så tog de igen hjem og ventede. Hvert år blev børnene ført et sted hen, som de selv skulle finde tilbage fra, og hvert år blev vejen sværere og mere risikabel. Forældrene brugte så hele året på at lære deres børn om tunnelerne og hulerne – hvordan man laver lys, hvordan man finder mad, hvor man finder drikkevand, hvilke svampe der er spiselige, og hvilke der er giftige, hvordan man finder ud af, hvor man er ud fra de mærker, som vandet har efterladt i klipperne – så de kan overleve den ene dag. Hvert år ...” Xanthes stemme fortonede sig, hun forsvandt ind i sine egne tanker, måske ind i minder om Phos Astos og den familie, hun havde mistet.

Da Xanthe talte igen, smilede hun, men der var en tristhed i hendes stemme. ”Så, nej,” sagde hun undskyldende. ”Jeg tror ikke, jeg kan lære dig det.”

Meilin stirrede på pigen med et udtryk, som Conor kun sjældent havde set i ansigtet på krigeren fra Zhong. Måske

var det respekt. Eller ærefrygt. Takodas mund stod åben. Selv Kovos ansigt udtrykte agtelse.

Tunnelerne omkring dem forandredes igen, som om de var sat i svingninger. Lofterne og siderne steg og faldt på en måde, så det fik Conors hoved til at svømme. Han snublede over de løse sten, og så snublede han igen. Den anden gang strakte han armen ud og fik fat i et fremspring på klippevæggen. Overfladen følte underlig og smuldrende imod hans hånd.

Klippen var mørkere her. Den skallede af som brændt kul under hans berøring og efterlod pletter på hans hud. En dråbe sved løb ned ad hans kind og landede i håndfladen, hvor den forvandlede den sorte aske til blæk. Han skuttede sig, følte sig dårligt tilpas, men rettede ryggen og tvang sig selv til at fortsætte.

”Pas på, hvor I træder,” råbte Xanthe tilbage mod dem, idet hun forsigtigt trådte rundt om et hul i midten af tunnelen.

Conor ville ikke have opdaget det. Selv nu, hvor han vidste, hullet var der, var han lige ved at falde ned i det, og så forstod han det, alt for sent. Det sløve tempo, han bevægede sig i og svagheden i lemmerne, der gjorde det svært for ham at holde balancen, skyldtes hverken klodsethed eller træthed.

Det var parasitten, der arbejdede sig igennem hans krop.

Panikken bølgede igennem ham. Hans ønske om at glemme den havde været så stærkt, at det næsten var lykkedes. Men nu huskede han den, og det ramte ham som

et knytnæveslag. Hans hud brændte, men hans blod føltes iskoldt i årerne. Rystelserne, der før var kommet og gået, var nu konstante, en skælven, der fulgte ham dagen igennem – hvis man kunne kalde det dag et sted, hvor der ingen sol var – og ind i hans febersøvn.

Briggan traskede afsted ved siden af ham som en beroligende tilstedeværelse i mørket. Conor knugede ulvens pels i sine fingre, men veg så tilbage, da han mærkede, hvordan parasitten rørte på sig under huden.

En stemme, der lød som vand over klipper, hviskede inde i hans hoved.

Xanthe kiggede sig over skulderen på Conor, og han måtte undertrykke en skælven. Hendes blege hud, hvide hår og lyserøde øjne mindede ham om De Mange, de frygtelige skabninger, der engang havde været mennesker, men som nu kun var *ting*. Og snart, alt for snart, ville Conor blive en af dem.

Var der andet tilbage af De Mange end tænder og negle og den skræk, de indgød?

Hvad ville der blive tilbage af *ham*?

Den eneste fysiske forskel på ham og dem var den mørke spiral i deres pander, og når parasitten engang havde fuldendt sin langsomme vandring igennem hans krop, ville den give ham det samme mærke.

Hvor langt havde den spredt sig?

Han ville ikke se det.

Ville ikke vide det.

Men han blev nødt til det.

Conor bed sig i kinden og smøgede sit ærme op til albuen. Sidst han havde tjekket, for flere dage siden, var den snoede ende af mærket stoppet der, hvor hans arm bøjede. Han havde markeret stedet ved at ridse en tynd, rød linje i huden med sin negl. Linjen var der endnu, men den sorte stribe var forsvundet ind under hans ærme. Den bevægede sig stadig, og Conor forestillede sig dens vej mod skulderen, halsen, kinden og panden. Han tog hånden op til hovedet og holdt fast, indtil det gjorde ondt, indtil hans fingre efterlod mærker på huden. Men det stoppede ikke den skabning, der bevægede sig inden i ham, præcis ligesom det ikke kunne stoppe den hvisken, der var begyndt i hans hoved, en lyd, der var så stille og jævn som en fjerntliggende bæk. Ord, dæmpede som stemmer bag en dør. Ord, han ikke kunne forstå og ikke ønskede at forstå.

Conor rystede på hovedet for at fortrænge stemmerne, billederne af De Mange, frygten – og for at minde sig selv om, at han stadig havde en chance, at der stadig var tid. Hvis de kunne nå hen til Wyrmen, før Evigtræet døde, hvis de kunne besejre den ældgamle skabning, og hvis dét kunne redde de inficerede, hvis, hvis, hvis ...

Briggan kiggede bekymret op på ham med sine kloge, blå hundeøjne.

”Det er okay,” sagde Conor og prøvede at beherske sin stemme, så den lød beroligende, som når han talte til sine får for længe, længe siden, dengang han blot var hyrde. Endnu ikke berømt for at have påkaldt en af de mægtige. ”Det skal nok gå.”

Conor havde altid forsøgt at fortælle sandheden. Han vidste, at han løj nu, men han ville så gerne have, at det var sandt.

”Hvordan er det?” spurgte Takoda længere fremme, mens han fandt vej hen over det ujævne underlag med elegante, ubesværede skridt, der fik Conor til at tænke på Abeke. ”At bo i mørket?”

Xanthe sendte ham et smil. ”Det ved jeg ikke,” svarede hun. ”Hvordan er det at bo i lyset?”

Takoda grinede stille. Bag ham blafrede hans blå klosterkåbe, der var blevet snusket på deres vandring igennem Sadre. ”Fair nok. Men hvordan vokser ting? Ved du, hvordan fuglesang lyder? Hvad er ...?”

Xanthe grinede og løftede hænderne. ”Sæt lige tempoet ned engang. For det første, så er lys ikke den eneste næringskilde. Vi har grøntsager – gulerødder, kartofler, yuccaer – der trives i mørket, og urter, der henter næring fra mineralerne i klippen, og svampe, der laver deres eget lys, og sten, der kan tænde ild. Og jeres fugle synger? Vores laver lyde, men jeg ville ikke kalde det musik. Det er mere en pibelyd. Hvordan lyder fuglene oppe på overfladen?”

Takoda samlede hænderne og fløjtede ind i dem, så der lød en melodisk trille, der gav ekko i hulerne omkring dem. Et smil brød ud på Xanthes læber. Kovo skulede. Gorillaen havde været i gang med at gøre tegn til Takoda i adskillige sekunder, men drengen havde vendt ryggen til den og givet Xanthe sin fulde opmærksomhed. Til sidst rakte den mægtige abe armen frem og slog ham på skulderen. Takoda

var skvattet, hvis ikke Kovos hånd havde været viklet ind i drengens tøj. Nu, hvor han havde fået Takodas opmærksomhed tilbage, begyndte Kovo igen at gøre tegn, langsomt og tydeligt med et misfornøjet grynt til punktum.

Conor vidste ikke, hvad gorillaen sagde, men Takoda rynkede panden og vred sig fri af Kovos greb. ”Det ved jeg ikke,” sagde han. ”Måske hvis du formulerede det som et spørgsmål eller ...”

Men det var tydeligvis *ikke* det svar, gorillaen havde håbet på, for han trak læberne tilbage og blottede tænderne. Takoda rullede med øjnene og vendte sig imod Xanthe. ”Kovo vil gerne vide, hvor meget længere der er. Han kan ikke lide at være hernede.”

”Så er vi to,” sagde Meilin.

Conor var lige ved at sige *tre*, da han satte foden på noget glat og begyndte at falde – ikke ned, men *igennem*. Det smuldrende underlag gav sig under vægten af ham. Og så faldt han pludselig ikke længere. Ikke fordi han havde nået bunden af hullet – nej, det fortsatte ned i det mørke ingenting – men fordi noget havde grebet ham ved albuen. En enorm hånd omsluttede hans arm, og han kiggede op og så Kovo stirre ned på sig med sine røde øjne. *Svækling*, sagde karmoisinblikket. *Smølehoved*.

Du forsinker os.

Du holder os tilbage.

Hvorfor skulle vi prøve at redde dig?

Du er allerede fortabt.

Conor vristede armen fri og vaklede væk fra gorillaen

og hullet, indtil hans ryg stødte mod et fremspring i væggen. Små stykker af klippe skallede af bag ham, og endnu en lille tunnel kom til syne – denne ikke bredere end hans hånd – som om denne sektion af hulerne var et råddent æble fyldt med ormehuller.

Og så hørte han en raslen dybt inde fra hullet.

Først troede han, det bare var de hviskende stemmer i hans hoved, men de var sagte og jævne. Den her lyd kom nærmere. Blev højere. Et øjeblik efter drejede Xanthe om på hælen og kneb sine lyserøde øjne let sammen, og Conor vidste, at hun også havde hørt det.

”Stil jer midt i hulen,” hviskede hun indtrængende.

Meilin var den første, der rørte på sig. Hun stillede sig med ryggen til Xanthe, og i én glidende bevægelse havde hun indtaget sin kampstilling med faklen i den ene hånd og fægtestaven i den anden.

”Hvad sker der?” spurgte Takoda, mens han og Kovo sluttede sig til cirklen.

”Er det De Mange?” spurgte Conor. Han skubbede sig væk fra klippevæggen og lænede sin ryg op ad Takodas, mens invasionen af Phos Astos sprang ind i hans tanker. Et virvar af blege kroppe, tomme blikke og fægtende fingre.

Ved siden af ham satte Briggan sig på spring, klar til at gå til angreb.

”Nej,” sagde Xanthe, mens hun knugede sin oppakning. ”Det er ikke De Mange.”

”Nå, men det er vel godt,” sagde Takoda. Da der ikke var nogen, der sagde noget, tilføjede han: ”Er det ikke, Xanthe?”

Men pigen sagde ingenting. Raslelyden kom nærmere, hulen rystede, og små klippestykker smuldrede væk, så flere og flere huller kom til syne – så mange, at Conor tænkte, at hulen ville falde sammen omkring dem.

Og så, i det omsluttende mørke, så han stjernerne.

Conors første tanke var, at de på en eller anden måde var kommet op til overfladen, at hulen var smuldret væk omkring dem, så nattehimlen var kommet til syne. Der gik et sus af lettelse igennem ham. Men så begyndte stjernerne at blinke og bevæge sig, og til Conors rædsel gik det op for ham, at det slet ikke var stjerner, men *øjne*.

Snesevis – nej, hundredvis – af mælkehvide øjne.

Kovo udstødte en lyd, der kom dybt inde fra hans brystkasse, og Briggan viste tænder. Conor ventede på, at ansigterne omkring øjnene skulle tage form, at omridset af skabningerne – hvad end de var – ville træde frem, men det skete ikke. I stedet begyndte øjnene at svæve, som om de tilhørte mørket selv. Og så begyndte *mørket* at bevæge sig.

”Hvad i alverden ...” hviskede Meilin.

”Det er en cyrix-rede!” sagde Xanthe, som om nogen andre end hun vidste, hvad dét betød. Men hendes tonefald var nok til at overbevise Conor om, at hvad end en cyrix-rede var, så var det *slemt*.

Mørket myldrede med væsner. Skyggerne og øjnene bevægede sig dirrende fremad, væltede ind i hulen igennem hullerne, snoede og vred sig og blinkede med deres hundrede hvide pupiller.

Meilin råbte og slog sin fægtstav imod et eller andet i mørket.

Xanthe tog faklen og svingede den ind i det bølgende mørke. Cyrixerne veg bort fra ilden, som om de faktisk *var* skygger, men så blev Xanthe ramt i brystet. Kraften fra slaget fik hende til at vakle baglæns ind i Meilin, og faklen røg ud af hendes greb. Den hoppede et par gange på hulens fugtige gulv og begyndte så at sprutte.

I det falmende flammeskær så Conor, hvordan Kovo hamrede sin enorme næve ned i mørket. Næven blokerede for adskillige hvide øjne, da den ramte noget, der på én gang var solidt og luftigt. Det bøjede sig geléagtigt under gorillaens slag. Kraften fra Kovos angreb vibrerede ud igennem mørket, og da gik det med kvalmende sikkerhed op for Conor, at sværmen af skygger var *forbundet*.

Det var ikke mange skabninger.

Det var én skabning, én cyrix.

Et enormt væsen, der samlede og spredte sig, omringede dem med skygger og øjne og – med deres held – sikkert også tænder.

Et eller andet strejfede Conors ben, og han forsøgte at tage et skridt baglæns, men skabningen havde allerede viklet en tåget slyngtråd omkring hans ankel. Nej, ikke en slyngtråd. En *tentakel*. Den hægtede sig fast på ham, og kulden sivede igennem hans ben der, hvor skabningen rørte hans hud. Conor gispede ved den isnende berøring og prøvede at rive sig løs, men cyrixens greb blev bare strammere endnu. Han kunne mærke, at han var ved at

miste fodfæstet, at han blev trukket hen imod det nærmeste hul.

Conor snublede og faldt. Han greb ud, ledte efter noget, hvad som helst, han kunne klamre sig til på den smuldrende jord, mens cyrixen trak ham ind i mørket. Han udstødte et skrig, men så hørte han et brøl og mærkede et vindpust, da en sløret pelsmasse fór forbi ham. Et øjeblik efter havde Briggan lukket kæben om tentaklen og ruskede hovedet brutalt fra side til side, som Conor havde set hunde gøre med rotter.

Fangarmen, der var spækket med øjne, spjættede i Briggans mund og vristede sig til sidst fri af ulvens tænder og Conors ben. Den snoede sig ned i hullet og ud af syne.

Men der var mange flere af dem.

Conors ben skælvede stadig af kulde, da han tog en løs sten fra jorden og kylede den imod det nærmeste par øjne. Tentaklen veg tilbage, men så rejste den sig og gjorde klar til angreb, mens fakkelskæret spruttede, så hulen flimrede mellem lys og mørke.

I det flakkende lys kunne Conor se, hvordan Meilin svingede fægtestaven i elegante, men alligevel vilde bevægelser, som om hun ikke vidste, hvad hun sigtede efter; hvordan Xanthe desperat rodede sin oppakning igennem og prøvede at finde et eller andet; hvordan Kovo forsøgte at stille sig imellem Takoda og monsteret, men monsteret var *overalt!*

”Har den her tingest en svaghed?” spurgte Conor, mens han bukkede sig og samlede endnu en sten op fra jorden.

”Ja, Xanthe,” sagde Meilin skarpt, mens hun langede ud

med staven i blinde. ”Hvordan er det meningen, man skal kæmpe mod det her monster?”

Lige inden faklen gav endegyldigt op, tog Xanthe noget småt og rundt op fra tasken. ”Man kæmper ikke mod en cyrix,” svarede hun og holdt kuglen op over hovedet. ”Man løber.”

Faklens lys forsvandt, og alt blev mørkt, men Conor holdt alligevel øjnene lukket. Han vidste, hvad der skulle til at ske, og et øjeblik senere måtte Xanthe have lukket hånden om kuglen, for nu *eksploderede* lyset ud i hele hulen. Cyrixen hvislede og trak sig sammen, mens de hundredvis af stjerneøjne forsvandt som stearinlys, der blev pustet ud af et vindstød. Xanthe spildte ikke tiden. Hun satte straks i bevægelse og lignede snarere en kugle af blå og hvidt lys end en pige, som hun løb hen imod den nærmeste tunnel.

De fulgte allesammen efter hende – gorilla og drenge og pige og ulv – vel vidende at lysskæret kun gav dem nogle få øjeblikke til at komme væk. Men det var nok. Det skulle være nok.

Conor nåede ud som den sidste. Han fik øje på den slukkede fakkellampe og samlede den op, og han snublede afsted for at følge med det blå-hvide skær, så han ikke blev ladt alene i mørket.

De løb, når tunnelen var jævn, og gled, når jorden under dem skrånede væk. Flere gange var de tæt på at støde ind i hinanden, indtil tunnelen endelig bredte sig ud. Men da var det ikke en lille hule, de var kommet ind i. Det var en enorm grotte, der forgrenede sig i et halvt dusin tunneler.

Loftet bølgede over dem i genskinnet fra vandpytterne i midten af grotten, der afgav et svagt, grønligt lys.

Hvilket var godt, eftersom kuglen i Xanthes hånd var ved at dø ud.

”Nå ...” Xanthe satte farten ned og standsede så helt. Hun lod den brugte lyskugle falde ned på grottens fugtige gulv. ”Det var mit sidste lys.”

”Hvem ved,” sagde Meilin, der knap nok virkede forpustet. ”Måske har vi slet ikke brug for flere.”

Takoda udstødte et kort, nervøst grin. Han lænede sig op ad Kovo. ”Måske,” sagde han.

Conor havde hænderne på knæene og gispede efter vejret. Han var stadig konfus efter løbeturen. Briggan stod ved siden af ham, stadig med nakkebørsterne rejst. Kovo rettede sit blodrøde blik mod mørket bag dem, som om han udfordrede cyrixen til at komme efter dem. Men efter et stykke tid var der fortsat ingen mælkehvide øjne, der svævede i skyggerne, eller fangarme, der krøb imod dem i ly af mørket.

”Er vi i sikkerhed?” spurgte Conor.

Xanthe kneb øjnene sammen og så sig omkring for at orientere sig. Hun nikkede og sagde: ”Lige nu er vi.”

Conor rettede sig op og forsøgte at smile, men verden kørte rundt, og den forfærdelige bugtende fornemmelse under hans hud vendte tilbage med fornyet styrke. Han tog sig til armen, og det sejlede for hans blik.

”Conor?” lød Meilins stemme, alt for langt væk. ”Er du okay?”

Okay, okay, okay. Hendes spørgsmål gav genlyd i grotten og hans hoved, hvor det blandede sig med de hviskende stemmer.

Conor lukkede øjnene og åbnede dem igen. Så sank han en gang.

”Ja,” sagde han og tvang sig selv til at ranke ryggen. ”Lad os fortsætte.” Han kiggede over mod Xanthe, som stod i genskæret fra en vandpyt. Der var to, fire, mange af hende. Hun vendte sig mod ham, og de lyserøde øjne mangedoblede.

”Er du sikker?” spurgte hun. ”Du ser syg ud.”

Syg, syg, syg.

Conor kiggede på Meilin, som rystede på hovedet. Xanthe vidste ikke noget om den parasit, der krøb inden i ham og inficerede ham, som den havde gjort med så mange fra hendes folk. Han forsøgte at finde ordene, men Meilin kom ham i forkøbet.

”Han er træt,” sagde hun. ”Det er vi allesammen.”

Det lykkedes Conor at nikke, men Xanthe fastholdt blikket på ham og kneb øjnene sammen. ”Jeg er okay,” sagde han usikkert. For at bevise det tog han et skridt, og så ét til. ”Vi må se at komme videre.”

”Okay,” sagde Takoda og kiggede rundt i grotten med sit væld af forgrenende tunneler. ”Hvilken en af dem skal vi tage?”

UØNSKET NYT

Den lave gren knagede under Abekes fødder.

Hun bevægede sig forsigtigt fra gren til gren, mens hun så sig omkring og lyttede til sine omgivelser. Hun havde allerede sat en pil på buen, men de eneste lyde, der nåede hendes ører, var dem, der fandtes i enhver skov: bladenes knitren, fuglenes kvidren og smådyrenes raslen i krat og busk. Et sted på jorden snusede Uraza omkring, og oven over hende kredsede Rollans jagtfalk, Essix, lydløst rundt som en skygge under skyerne.

Abeke tog buen på skulderen og klatrede højere op, indtil hun brød igennem løvtaget. I det fjerne kunne hun skimte farvandet, der adskilte Amaya fra Grønnehavn, og bådenes mørke omrids. Der var ikke langt igen. Hun klatrede langsomt ned igennem trætoppene. Hendes krop gjorde stadig ondt efter kampen mod Zerif og hans stjalne mægtige. *Hvordan?* Hvordan havde han taget så mange af dem? Og det endnu mere skræmmende spørgsmål: *Hvorfor?* En dybere smerte løb igennem hende. Den, der skyldtes, at hendes

bånd til Uraza var blevet destabiliseret. Den første smerte følte hun i sine muskler og knogler. Den anden var værre. Den gjorde hende bange.

De måtte tilbage til grønkåbernes fæstning.

Olvan måtte vide, hvad der skete, og hvad de skulle gøre. Det håbede hun i hvert fald.

Under hende gled Urazas mørke omrids forbi.

Og så stoppede leoparden pludselig.

Den sænkede hovedet og slog med halen, og snuden bevægede sig, som om den lugtede bytte.

Eller havde færten af et rovdyr.

Abeke holdt vejret og satte en pil på buen, mens hendes tanker hvirvlede frem og tilbage mellem de mange mulige trusler. Var Zerif vendt om? Var et af hans inficerede dyr blevet tilbage? Hvad var det, der lå på lur i skoven?

Det store kattedyr lå på spring, tøvede – og satte så af.

Øjeblikket efter lød der et skingert skrig, der blev afbrudt af Urazas stærke kæber, og leoparden kom frem med et slapt, lille dyr hængende ud af munden.

Abeke himlede med øjnene, da Uraza kiggede op på hende som for at dele byttet med hende.

”Ellers tak,” hviskede hun. ”Du beholder det bare.”

Uraza blinkede med sine lilla øjne og begyndte at lege med mellemmåltidet. Abeke rettede sig op igen og sprang tilbage hen over grenene til den lysning, hvor de havde slået lejr. Det var ikke mere end et lille, nedtrampet område uden træer tæt på skovbrynet. To udmattede skikkelser krøb sammen om et lille bål i en cirkel af sten.

Hun sprang ned i skovbunden. Den mosklædte jord afbødede lyden af landingen.

”Intet spor af Zerif,” sagde hun.

Rollan sprang op som en forskræmt kat og drejede omkring, mens han fægtede med den lille pind, han havde brugt til at prikke til bålet. Der stod en svag røgsøjle op fra spidsen af den. Da han så Abeke, sank han igen sammen på den væltede træstamme, han havde siddet på. ”Du skal da endelig give mig et hjerteanfald,” sagde han og kastede pinden tilbage på bålet. ”Jeg hørte dig ikke komme.”

”Undskyld.” Abeke smilede træt. ”Men det var nu faktisk også meningen.”

Rollan drejede hovedet. Abeke rettede nu opmærksomheden mod den anden person ved bålet, en dreng, klædt i dyreskind og et bælte af vævet græs, der sad op ad et væltet træ og havde et blå mærke på kinden. Abekes brystkasse snørede sig sammen. Anda. Drengen havde forladt sin familie og sin stamme, og de havde ikke været i stand til at passe på ham. Før havde han virket slank og adræt, men efter at han var blevet såret og havde mistet Tellun, fik hans smalle skikkelse ham bare til at se skrøbelig og udtæret ud.

Abeke vidste ikke, hvordan det føltes at miste et totemdyr, men hun kunne se smerten i hans øjne. Det var vel som at miste en, man elskede, eller måske en arm eller et ben, et stykke af sig selv. Abeke aflagde et tavst løfte om, at hun, Rollan, Meilin og Conor på en eller anden måde nok skulle standse Zerif, kurere Evigtræet og skaffe Andas totemdyr tilbage til ham.

Når Abeke tænkte over, hvad der lå foran dem, virkede det umuligt. Men hun mindede sig selv om alle de umulige ting, de allerede havde gjort. Et par stykker til kunne de vel klare.

Alligevel måtte hun indrømme, at de tre følgesvende havde kendt bedre dage.

De ville end ikke være sluppet fra Zerif, hvis ikke det havde været for skikkelsen i den røde kåbe. Hvem var han? Hvordan havde han fået styrken til at bekæmpe de mægtige? Og hvorfor havde han hjulpet dem? Der var så mange spørgsmål, Abeke gerne ville stille den fremmede, men han var der ikke til at svare på dem. Han var fulgt efter Zerif ind i skoven. Det havde krævet al Abekes viljestyrke ikke at følge efter manden, men Anda havde brug for hende, og det samme havde Rollan. De var nødt til at blive sammen og få Anda til Grønnehavn, selvom det måtte blive uden hans totemdyr, Tellun.

Abeke skælvede ved tanken om, at Uraza skulle blive taget fra hende. Selvom hun kun havde haft Uraza i relativt kort tid, kunne hun slet ikke huske, hvordan det var at leve uden hende. Alene tanken om det gjorde hende utilpas – som et ekko af det, hun havde følt, da det var, som om hendes bånd med leoparden var blevet strukket så meget ud, at det var ved at knække. De mærkværdige rystelser var slemme nok i sig selv og gav hende følelsen af, at jorden og alt på den blev revet fra hinanden ... men helt at miste båndet til Uraza?

Hvordan? Hvordan kunne man blive adskilt fra sit totemdyr? Hvordan kunne Anda klare det?

Men det gjorde han selvfølgelig heller ikke, i hvert fald ikke særlig godt. Hans hud var gusten, og han holdt armene tæt omkring såret i siden, hvor isbjørnen Suka havde flånsset ham. Men hun kunne se, at det brudte bånd forårsagede ham endnu større smerte. Det var der intet, hun kunne gøre ved, men hans andre skader måtte stadig tilses.

Abeke satte sig på hug foran drengen og tog nogle bær op af lommen. Hun havde fundet en højt voksende busk, hvis frø hun vidste var smertestillende. Anda tog dem uden at kigge op, eftersom hans blik var fikseret på jorden, hvor adskillige elgspor var det sidste, der var tilbage af hans totemdyr.

”Der er ikke langt til vandet,” sagde Abeke. ”Vi er snart tilbage i Grønnehavn.”

”Hvad nytter det?” hviskede Anda så stille, at hun knap hørte det.

”Du er stadig en af os,” sagde Abeke, men Anda trak bare opgivende på skuldrene.

Rollan sagde ingenting. Han havde lænet hovedet tilbage og lukket øjnene. Hun genkendte tomheden i hans ansigt og vidste, at han lige nu betragtede verden gennem Essix’ øjne og selv så, hvad hun netop havde set over løvtaget. Der gik lidt tid, og så blinkede han og rettede igen blikket mod Abeke og Anda og bålet, der var ved at gå ud. Han nikkede og hjalp Anda på benene. Anda lænede sig tungt imod Rollan med sveddråber løbende fra ansigtet og ned på skindet, der var viklet om hans skulder.

Uraza dukkede op i udkanten af den lille lysning og

begyndte at gå frem og tilbage på stedet, så hun nærmest ryddede en sti i skovbunden. Abeke vidste, at Uraza foretrak at strejfe frit omkring, men hun ville være for synlig på strækningen, der førte ned til kysten, og hun var ikke begejstret for sejlturen til Grønnehavn. Og desuden, hvad var det, Zerif havde sagt til Anda, inden han stjal Tellun? At han ikke havde lært at få Tellun i passiv tilstand. Hvis elgen havde været en tatovering på hans arm, ville den så have været i sikkerhed?

”Uraza?” kaldte Abeke og holdt hånden frem imod den, en gestus, som leoparden kendte godt. Men Uraza kom ikke. Hendes lilla øjne funkede vildt, og hun slog nervøst med halen. Panikken bølgede igennem Abekes brystkasse.

”Uraza,” sagde hun, mens hun forsøgte at lyde stærk og selvsikker.

Leoparden sneg sig nogle skridt frem med hovedet sænket mellem skuldrene, så den mere lignede et rovdyr end et totemdyr.

”Vil du ikke nok?” sagde Abeke blidt.

Den store kat standsede, og først nu virkede det, som om hun virkelig *så* Abeke. Hun løftede hovedet, som om hun opfangede en lugt, og hendes mund stod åben, mens hun traskede fremad. Urazas bløde, mørke pels strejfedes Abekes hånd, før hun forsvandt i et lysglimt. En pludselig varme blussede på Abekes hud, og så var mærket der på armen, som det skulle være.

Abeke berørte det med fingrene, forsøgte at finde trøst i tatoveringen.